

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2010. november 25. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A hivatali visszaélés büntette miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Zala Megyei Bíróság 2010. január 25. napján kihirdetett 3.B.5/2009/18. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott neve helyesen: vádlott neve .

I n d o k o l á s :

A Zala Megyei Bíróság pótmagánvádas eljárás során, a 2010. január 25. napján kelt 3.B.5/2009/18. számú ítéletében vádlottat bűnösnek mondta ki hivatali visszaélés büntetében (Btk. 225.§), és ezért őt 200 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. Egy napi tétel összegét 3.000 Ft-ban állapította meg. Rendelkezett továbbá a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

Az ítéletet a pótmagánvádló tudomásul vette, míg a vádlott és védője fellebbezést jelentett be elsődlegesen bűncselekmény hiányában történő felmentés, másodlagosan pedig enyhítés céljából.

A nyilvános ülésen a *vádlott védője* fellebbezését felmentésre irányulóan tartotta fenn. Előadta - fellebbezésének részletes indokolását írásban is előterjesztve -, hogy álláspontja szerint a vádlott cselekményét annak fényében kellett volna vizsgálni, hogy a végrehajtónak a törvényi keretek között mindent meg kell tennie a végrehajtást kérő követelésének teljesítése érdekében.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott terhére róta, hogy eljárása során megsértette a fokozatosság és arányosság elvét. E körben többek között rámutatott arra, hogy a Sárvári Városi Bírósághoz 2007. május 9. napján érkezett végrehajtási lap tanúsága szerint a végrehajtást kérő az adós bármely munkabérét, járandóságát, követelését, ingóságát, értékpapírját, ingatlanát kérte végrehajtás alá vonni, így a vádlott - álláspontja szerint -

jogszerűen járt el. Véleménye szerint a végrehajtás fokozatosságának elve csak a tényleges végrehajtási cselekményeknél érvényesül, a foglalásra ilyen előírás nincsen.

Kifejtett, hogy az első fokú bíróság az ítélet 10. oldalán helytállóan mutat rá arra, hogy a végrehajtási eljárás felfüggesztését követően a végrehajtó már nem volt jogosult végrehajtási cselekmény foganatosítására, azonban annak kezdő időpontját tévesen és jogellenesen állapította meg. A végrehajtási törvény rendelkezéseit idézve kifejtette, hogy - álláspontja szerint- 2007. augusztus 14. napjától, azaz a Sárvári Bíróság 1804.Vh.315/2007/3.számú végzésének meghozatalát követően a végrehajtói iroda minden további intézkedése hatálytalan lett volna. Kétségtelen, hogy az első fokú bíróság által hivatkozott banki nyilatkozat 2007. augusztus 13. napján megérkezett a végrehajtóhoz, azonban az idő rövidsége miatt már semmilyen intézkedés nem volt foganatosítható. Kifogásolta, hogy az ezres nagyságrendű ügymennyiséggel dolgozó végrehajtói iroda ügyintézési idejét az első fokú bíróság nem vette figyelembe. Véleménye szerint a végrehajtás felfüggesztésének jogerős megszüntetését követően a végrehajtó a járműveket feloldotta a foglalás alól, ezt megelőzően azonban erre jogszabályi lehetőség hiányában nem volt módja.

Álláspontja szerint az első fokú bíróság ítélete ellentétben áll az iratok tartalmával, hiszen nem értékelte a Sárvári Polgármesteri Hivatal Okmányirodájának 2007. július 18. napján kelt adatszolgáltatását, mely szerint az adós nevén lévő valamennyi járművet záloghitel terhelte, amelyet a pénzüintézet javára szóló vételi jog biztosított. Ez alapján a végrehajtó csak annyit láthatott, hogy az esetleges árverés esetén befolyó vételár vélhetően még a járművet terhelő jelzálogteherre sem lenne elegendő és a végrehajtó nem lehetett biztos abban, hogy a pénzüintézet mikor kíván élni, illetőleg esetleg élt-e a vételi jogával.

Nem tartotta megalapozottnak az első fokú bíróság azon megállapítását, mely szerint a végrehajtó nagyságrendekkel nagyobb vagyont foglalt le, mint ami szükséges volt, mely megállapítást a védő többek között a végrehajtási eljárások során szerzett tapasztalatokkal indokolta. Álláspontja szerint az adott ügyben okmányirodai nyilvántartás alapján történő foglalás esetén a végrehajtó nem volt abban a helyzetben, hogy előre lássa az eljárás kimenetelét, így kötelessége volt a foglalás foganatosítása valamennyi jármű tekintetében.

Iratellenesnek tartotta továbbá az első fokú bíróság azon megállapítását, hogy 2007. augusztus 15-én a végrehajtó már tudomással bírt arról, hogy a sértett a tőketartozást megfizette, ugyanis véleménye szerint a végrehajtást kérő 2007. augusztus 15. napján kelt bejelentése csak 2007. augusztus 24. napján, már a felfüggesztő végzés írásos iktatását követően érkezett meg a végrehajtóhoz. Nem értett továbbá azzal egyet, hogy az elsőfokú bíróság szerint a foglalás módja a gépjárművek tekintetében nem felelt meg a végrehajtási törvény rendelkezéseinek, mely álláspontját a jogszabály rendelkezéseinek idézésével kívánt alátámasztani.

Véleménye szerint az első fokú bíróság az eljárás során semmilyen célzatot, illetve motívumot nem tudott a vádlott terhére megállapítani és károkozás sem állapítható meg, ugyanis a végrehajtó csak foglalást foganatosított, árverés, azaz tulajdonelvonás az eljárás során nem is történt. Véleménye szerint az első fokú bíróság a pótmagánvádat tulajdonképpen végrehajtási kifogásként bírálta el. Álláspontja szerint a végrehajtó nem sértette meg a végrehajtási törvény rendelkezéseit, azonban még ha meg is sértette volna, úgy annak nyilvánvalóan csak polgári jogi következményei lehetnek, a hivatali visszaélés bűncselekményének megállapításához azonban a polgári jogi jogszabálysértés önmagában

nem elegendő. Mindezek alapján indítványozta az ítélet megváltoztatását, a vádlott felmentését és költségeinek megállapítását.

A *pótmagánvádló képviselője* a nyilvános ülésen előadta, hogy álláspontja szerint az első fokú bíróság ítélete megalapozott, a tényállás helytálló. Kifejtette, hogy a vádlott az eljárás során nem tett vallomást, lett volna lehetősége arra, hogy azzal védekezzen, hogy őt a bíróság rövid úton értesítette az eljárás felfüggesztéséről. Véleménye szerint a végrehajtás felfüggesztése nem érinti azt, hogy az okmányiroda arra hívta fel a végrehajtót 2007. augusztus 7-én, hogy kívánja-e a foglalat fenntartani. Az erre adott válasz -álláspontja szerint- ugyanis nem végrehajtási cselekmény. Amennyiben a bíróság rövid úton értesítette volna a végrehajtót, akkor erről feljegyzést készített volna. Véleménye szerint az első fokú bíróság megfelelő ítéletet hozott.

A *vádlott védője viszontválaszában* többek között előadta, hogy nincs olyan kötelessége a végrehajtónak, hogy feljegyzést készítsen a rövid úton történő értesítésről és kifejtette, hogy 2007. augusztus 14. napját követően bármit tett volna a végrehajtó, az törvényellenes lett volna.

A *pótmagánvádló jogi képviselője* a védő észrevételére tett viszontválaszában többek között úgy nyilatkozott, hogy nem a végrehajtónak, hanem a bírósági titkárnak kellett volna feljegyzést készítenie az értesítésről és a végrehajtás felfüggesztése nem érinti az okmányirodának történő jelzést.

A *vádlott* nem kívánt nyilatkozni a másodfokú nyilvános ülésen.

A *pótmagánvádló* a nyilvános ülésen többek között előadta, hogy banki átutalással rendezte a 30.000 Ft-os tartozását.

A másodfokú bíróság a fellebbezést alaptalannak találta.

Az ítéletábra a Zala Megyei Bíróság ítéletét a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján felülbírált és ennek során megállapította, hogy az első fokú bíróság az eljárást törvényesen folytatta le, maradéktalanul betartotta a pótmagánvádas eljárásra vonatkozó szabályokat és olyan hibát nem vétett, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhette volna.

Az első fokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a tényállás megállapítása során értékelte a vádlott, valamint a pótmagánvádló, illetőleg a tanúknak a vallomását, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat. Ezeket egyenként és összességükben is értékelte. Számot adott arról, hogy a tényállást mely bizonyítékokra alapozva állapította meg. Mindezek alapján az ítéletábra álláspontja szerint az első fokú bíróság ítéletének tényállása megalapozott, amely a másodfokú eljárásban a felülbírálat alapját képezte.

A megállapított tényállás alapján az első fokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a bűncselekmény minősítése is helytálló.

A megyei bíróság helyesen utalt arra, hogy a vádlott cselekményével a hivatali visszaélés büntetettét megvalósította.

A Btk.225.§.-a értelmében az a hivatalos személy, aki azért, hogy jogtalan hátrányt okozzon vagy jogtalan előnyt szerezzen, hivatali kötelességét megszegi, hatáskörét túllépi, vagy hivatali helyzetével egyébként visszaél büntetettét követ el

Egyetértett a másodfokú bíróság a megyei bíróság azon indokolásával, hogy a vádlott már a foglalkáskor hivatali helyzetével visszaélt, megsértve a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvénynek a fokozatosságra és arányosságra vonatkozó rendelkezéseit, hiszen a lefoglalt ingóságoknak a becsértéke sokszorosa volt a vádlott tartozásának, egy viszonylag csekély összegű tartozás fejében nagy értékű ingóságokat foglalt le.

Az ítélet tábla nem osztotta a védelmi fellebbezésben, a végrehajtási eljárások általános tapasztalataira történő hivatkozásokat, mivel minden ügyet - az ítélet tábla álláspontja szerint - egyedileg kell vizsgálni és arra nem lehet eredményesen hivatkozni, hogy a munkáltatói letiltás nyilvánvalóan eredménytelen maradt volna, hiszen ezt a vádlott meg sem kísérelte, továbbá nincs adat arra sem, hogy a sértett a bankszállóján lévő összeget el kívánta volna tüntetni.

Az ítélet tábla egyetértett a megyei bíróság azon okfejtésével is, hogy megállapítható a jogtalan hátrány okozása, hiszen a vádlott az indokolatlan és motiválatlan arányú foglalkoztatás következtében a gépjárműveit nem tudta használni.

A vádlott magatartását többek között helytelenül motiválhatta egyrészt a végrehajtási eljárások során szerzett általános tapasztalata, másrészt az a körülmény, hogy a sértett vallomása szerint- indokolás 7. oldal 4. bekezdés- a vádlottal a viszonya rossz volt, hiszen a végrehajtási lap és a foglalkoztatási jegyzőkönyv kézbesítését követően pótmagánvádló telefonon felvette a kapcsolatot a vádlottal és közöttük kiabálásra, szóváltásra is sor került.

Az első fokú bíróság a büntetés kiszabása során a súlyosító és az enyhítő körülményeket feltárta és ezek figyelembe vételével az enyhítő szakasz alkalmazásával szabta ki a büntetést, amely az ítélet tábla álláspontja szerint megfelelően szolgálja a törvényben előírt büntetési célokat.

Az ítélet egyéb rendelkezései is megfelelnek a jogszabályi előírásnak.

A fentiek alapján a Győri Ítélet tábla a Zala Megyei Bíróság 3.B.5/2009/18. számú ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a vádlott neve helyesen vádlott neve .

G y ő r , 2010. november 25. napján

Dr.Nagy Zoltán sk..Zólyomi Csilla sk..Takácsné dr.Helyes Klára sk.
a tanács elnöke a tanács tagja, előadó a tanács tagja

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Zala Megyei Bíróság 2010. január 25. napján kelt 3.B.5/2009/18. számú ítélete 2010. november 25. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

G y ő r , 2010. november 25. napján

.Nagy Zoltán sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: